

Arrest

nr. 212 135 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juli 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, geboren te Benin city in [...]1981.

Op 10 augustus 2000 maakte verzoekster het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, uit hoofde van het houden van een huis van ontucht waar minderjarigen van 10 tot 18 jaar prostitutie plegen in het kader van mensenhandel (AN.37.23.047347/2000 – GF).

Op 10 augustus 2000 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 28 augustus 2000 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in, op naam van S. M. Dit beschermingsverzoek werd op 25 september 2000 onontvankelijk verklaard.

Op 25 september 2000 nam de gemachtigde een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 oktober 2000 diende verzoekster een hoger beroep in tegen de onontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 25 september 2001 bevestigde het CGVS de weigering van het verblijf.

Op 29 november 2001 maakte verzoekster voor de tweede maal het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, op naam van S. M.

Op 17 april 2002 maakte verzoekster voor een derde maal het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, op naam van S. M.

Op 17 april 2002 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 april 2002 maakte verzoekster voor een vierde maal het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Eveneens op 27 april 2002 nam de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 januari 2003 maakte verzoekster voor een vijfde maal het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Eveneens op 19 januari 2003 nam de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 13 oktober 2003 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9, 3de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag werd ingediend op naam van S. M., alias E. B. Deze aanvraag verklaarde de gemachtigde op 12 februari 2007 onontvankelijk.

Op 2 juni 2007 maakte verzoekster voor de zesde maal het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, zij kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juni 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 september 2007 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Oostende het huwelijk te voltrekken tussen verzoekster en de heer L.E.

Op 7 december 2007 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 juni 2007 onontvankelijk.

Op 23 december 2007 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 december 2008 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 23 december 2007 onontvankelijk.

Op 26 februari 2009 bevestigde het hof van beroep te Gent dat verzoekster en de heer L.E. een schijnhuwelijk wensten aan te gaan. De weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende tot het voltrekken van het huwelijk, dat reeds werd bevestigd per vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 6 februari 2008, werd aldus opnieuw bevestigd.

Op 1 september 2009 diende verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Belg, als partner van dhr. E. L.

Op 17 februari 2010 verkreeg verzoekster een F-kaart.

Op 19 september 2012 diende verzoekster een aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in.

Op 18 maart 2013 verkreeg verzoekster een F+ kaart.

Op 16 juli 2013 werd de wettelijke samenwoning met dhr. E. L. stopgezet.

Op 7 juni 2016 werd verzoekster onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bendevoering, heling, mensenhandel op een minderjarige onder de zestien jaar en exploitatie van de prostitutie in het kader van een criminele organisatie.

Op 28 maart 2017 werd verzoekster veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar.

Op 19 maart 2018 ontving verzoekster een vragenlijst in het kader van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, waarin wordt geduïd waarom verzoekster wordt gehoord, wat het belang is van de vragenlijst en dat zij die kan invullen met behulp van bv. een advocaat.

Op 26 maart 2018 werd verzoekster gehoord.

Op 23 juli 2018 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw

naam : A. voornaam : E. geboortedatum : [...]1981 geboorteplaats: B. nationaliteit: Nigeria

Aliassen: M. of N. S., geboren te J. op [...]1980, nationaliteit: Soedan B. T., geboren op [...]1982, nationaliteit: Soedan I. N., geboren op [...]1977, nationaliteit: Nigeria

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 10.08.2000 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld, op naam van B. T., uit hoofde van het houden van een huis van ontucht waar minderjarigen van 10 tot 18 jaar prostitutie plegen in het kader van mensenhandel (AN.37.23.047347/2000- GF). Er werd diezelfde dag nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan u betekend.

Op 28.08.2000 diende u een asielaanvraag in, op naam van M. S. U verklaarde voor de asielinstanties dat u op 24.08.2000 in België aankwam.

Op 25.09.2000 werd de asielaanvraag van 28.08.2000 onontvankelijk bevonden en er werd u een "Weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" (aangetekend) betekend.

Op 12.10.2000 diende u een schorsend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 25.09.2001 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Op 29.11.2001 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld, op naam van M. S., uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen (AN.55.23.084878/2001 - GF). U mocht beschikken.

Op 17.04.2002 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld, op naam van M. S., uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen (AN.55.23.031864/2002- GF). Er werd diezelfde dag nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan u betekend.

Op 27.04.2002 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld, op naam van M. S., uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen (AN.55.23.034771/2002- GF). Er werd diezelfde dag nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan u betekend.

Op 18.01.2003 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld, op naam van M. S., uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen (AN.55.LB.006777/2003). Er werd diezelfde dag nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan u betekend.

Op 13.10.2003 diende u een aanvraag tot machtiging van verblijf in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 in, op naam van M. S., alias B. E.

Op 12.02.2007 werd uw aanvraag tot machtiging van verblijf in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 van 13.10.2003 onontvankelijk verklaard.

Op 23.05.2007 deed u aangifte van een huwelijk dat u wenste af te sluiten met L. E. J.-P. J., geboren te Brugge op [...]1972, van Belgische nationaliteit.

Op 02.06.2007 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld uit hoofde van illegaal verblijf (BG.55.L6.0081107/2007- GF).

Op 29.06.2007 diende u een aanvraag tot machtiging van verblijf in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in.

Gelet op het advies van de Procureur des Konings te Brugge weigerde de ambtenaar van de Burgerlijk Stand van Oostende op 19.09.2007 om het huwelijk tussen u en L. E. J.-P. J. te voltrekken.

Op 07.12.2007 werd uw aanvraag tot machtiging van verblijf in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 van 29.06.2007 onontvankelijk verklaard. De beslissing van 07.12.2007 met bevel om het grondgebied te verlaten werd u op 19.12.2007 betekend.

Op 23.12.2007 diende u een aanvraag tot machtiging van verblijf in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in.

Op 12.12.2008 werd uw aanvraag tot machtiging van verblijf in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 van 23.12.2007 onontvankelijk verklaard, beslissing u betekend op 23.12.2008.

Op 01.09.2009 legden u en uw partner L. E. J.-P. J. een "Verklaring van wettelijke samenwoning" af voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Oostende. Diezelfde dag diende u bij de stad Antwerpen een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Europeaan (partner van L. E. J.-P. J.) - (bijlage 19ter)" in.

Op 17.02.2010 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 19.09.2012 diende u een "Aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22)" in.

Op 18.03.2013 werd u in het bezit gesteld van een F+kaart.

Op 16.07.2013 werd de wettelijke samenwoning tussen u en L. E. J.-P. J. stopgezet.

Op 07.06.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Berkendael uit hoofde van bendevoering, heling, mensenhandel op een minderjarige onder de zestien jaar en exploitatie van de prostitutie in het kader van een criminele organisatie.

De Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeelde u op 28.03.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan op welke manier ook, de ontucht of prostitutie van een minderjarige onder de zestien jaar te hebben geëxploiteerd, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, al dan niet in de hoedanigheid van een leidend persoon; aan mensenhandel, zijnde het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming van geen belang was, met de omstandigheden dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te hebben gemaakt van de kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijke of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, het leven van het slachtoffer opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht, van de betrokken activiteit een gewoonte gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, al dan niet in de hoedanigheid van een leidend persoon (20 personen); aan mensenhandel, zijnde het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de

controle over haar met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming van geen belang was, met de omstandigheden dat het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te hebben gemaakt van de kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijke of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, het leven van het slachtoffer opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht, van de betrokken activiteit een gewoonte gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, al dan niet in de hoedanigheid van een leidend persoon (3 personen); aan op welke manier ook, de ontucht of prostitutie van een minderjarige boven de volle leeftijd van zestien jaar te hebben geëxploiteerd, dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te hebben gemaakt van de kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijke of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang en dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, al dan niet in de hoedanigheid van een leidend persoon (18 personen); aan als leidend persoon deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven; aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, namelijk een groot aantal onbepaalde sommen geld afkomstig uit exploitatie van prostitutie te hebben overgedragen of laten overbrengen naar Nigeria via "black western union". Deze feiten pleegde u tussen 01.08.2014 en 08.06.2016.

Uit het strafdossier blijkt dat u deel uitmaakte van een internationaal gestructureerde vereniging die systematisch en in onderling overleg meisjes recruteerden vanuit Nigeria om hen alhier gedwongen en gecontroleerd tewerk te stellen in de prostitutie met als enig doel maximaal winstbejag om vervolgens de onrechtmatig verkregen vermogensvoordelen te versluizen naar Nigeria. U had een leidinggevende rol binnen deze organisatie. U stond quasi dagelijks in contact met uw moeder die de meisjes voor u in Nigeria recruteerde met het oog op hun overbrenging naar België teneinde alhier seksueel te worden uitgebuit. U had duidelijk alle touwtjes in handen. U zorgde voor de huisvesting van de meisjes bij u of bij derden, introduceerde hen in de prostitutie, besliste welke meisjes waar, wanneer en hoelang dienden te werken. U volgde de verdiensten van deze meisjes op of liet deze minstens opvolgen. U hebt gedurende een relatief lange periode meisjes seksueel uitgebuit. Deze feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze getuigen van een volkomen misprijzen van andermans fysieke integriteit en betekenen een gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Dit is des te meer het geval nu de uitbuiting ook nog met bedreigingen gepaard ging en er misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare en precaire situatie van de slachtoffers. Er werd bovendien niet geaarzeld het leven van de slachtoffers in gevaar te brengen tijdens hun reistocht naar Europa. De slachtoffers dienden een levensgevaarlijke en zeer lange reis te ondernemen om op een illegale manier vanuit Afrika tot in Europa te geraken. De slachtoffers spraken over een bootreis en het feit dat ze gered werden. Het is een gegeven van algemene bekendheid dat deze bootreizen op de Middellandse zee levensgevaarlijk zijn. Het kan niet worden getolereerd dat er op zulke wijze misbruik werd gemaakt van jonge meisjes waarvan er een aantal nog minderjarige waren. Dit alles werd gepleegd louter uit winstbejag. U deinsde er niet voor terug om uit persoonlijk geldgewin de fysieke en psychische integriteit van anderen aan te tasten.

De ernst van de feiten geven blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de fysieke en psychische ingesteldheid van de slachtoffers.

Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Er bestaan ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 23.03.2018 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Edo is, dat u Engels kan spreken en lezen; dat u sinds 2000 in België bent; dat u sinds 5 jaar in het bezit van een F+kaart, welke in de gevangenis van Berkendael is; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u niet zwanger bent; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de [...]Deurne; dat u een relatie heeft in België met I. O., wonende te Luik, dat u momenteel geen telefoonnummer van hem heeft en dat jullie niet samenwonen; dat u geen minderjarige kinderen hebt in België; dat u niet getrouwd bent noch een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of elders dan in België; dat uw vader (A. O.), uw moeder (A. F.), uw broer (E.) en uw 2 zussen (I. en I.) in Nigeria wonen en uw 4 broers (...) in Italië wonen; dat u geen minderjarige kinderen hebt in uw land van herkomst of elders dan in België; dat u in 2010 open school liep in Oostende: Nederlandse les (inburgeringscursus) en dat u in 2015 open school liep in Borgerhout: Nederlandse les; dat u in 2010 halftijds gewerkt heeft in de schoonmaak, ter vervanging van een collega; dat u niet bent veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat u reeds lang in België bent en omdat u bang bent voor de oorlog in uw land; dat u het gewoon bent om in België te zijn.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied. U geeft in uw hoorrecht aan een relatie te hebben met I. O., geboren op [...]1984, van Nigeriaanse nationaliteit (8.267.729). U verklaarde dat jullie niet samenwonen. Hij heeft geen recht op verblijf in België. Hij is momenteel opgesloten in de gevangenis van Vorst daar hij eveneens bij vonnis van 28.03.2017 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar. Uw broer, O. N. (8.267.783) werd tevens veroordeeld bij vonnis van 28.03.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar. Hij heeft geen recht op verblijf in België maar wel in Italië.

Een schending in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dus niet aannemelijk.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven.

U bent op de leeftijd van 19 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent momenteel 37 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 18 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Evenmin is gebleken van een situatie waarin u geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U verklaarde in uw hoorrecht dat uw ouders, uw broer en uw 2 zussen in Nigeria wonen. U hebt dus een sociaal vangnet in Nigeria dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. U verklaarde eveneens dat u nog 4 broers heeft die woonachtig zijn in Italië. Zij kunnen u vanuit Italië ondersteunen, bovendien kunnen zij u desgewenst regelmatig bezoeken. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om zich in Nigeria te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven.

U verklaarde in uw hoorrecht dat u bang bent voor de oorlog in Nigeria. U legt geen enkel bewijs voor dat deze bewering zou kunnen staven waardoor dit element niet kan weerhouden worden.

De korte tewerkstelling is niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van goed bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzichtigheidsbeginsel.

Zij licht dit eerste middel toe als volgt:

• Normes visées au moyen

L'article 44bis LE : [...]

Les obligations de motivation (dont l'article 62 LE et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

• Violation des normes visées au moyen

Résumé

Alors que l'article 44bis §2 LE ne prévoit pas que la décision mettant fin au séjour et l'ordre de quitter le territoire puissent être adoptés séparément, la partie défenderesse n'ordonne pas à la requérante de quitter le territoire. L'article 44bis §2 LE est donc méconnu.

Subsidiairement, la partie requérante tient à faire valoir que la décision est à tout le moins mal motivée, car ambiguë, voire contradictoire, et donc la requérante n'est pas mise en position de comprendre à suffisance la position de la partie défenderesse, contrairement à ce que les obligations de motivation requièrent.

Développements

Force est en effet de constater que ni l'article 44bis §2 LE, ni aucune disposition légale ou réglementaire, ne permet à la partie défenderesse de mettre fin au séjour de la requérante sans assortir cette décision d'un ordre de quitter le territoire.

S'il n'est a priori pas dans l'intérêt de la requérante de faire l'objet d'un ordre de quitter le territoire, il est néanmoins dans son intérêt (afin qu'elle puisse utilement et effectivement faire usage de son droit de recours) qu'elle soit dûment informée des raisons pour lesquelles, en l'espèce, la partie défenderesse a pris une décision de fin de séjour mais ne lui ordonne pas de quitter le territoire.

La Cour constitutionnelle rappelait, dans son arrêt 74/2014 du 8 mai 2014, le lien entre les obligations de motivation et les droits de la défense dans le contentieux administratif en ces termes :

[...]

L'obligation de motivation formelle, qui doit permettre à l'administré d'apprécier s'il y a lieu d'introduire les recours dont il dispose, manquerait son objectif si cet administré ne parvient à connaître les motifs qui justifient la décision qu'après qu'il a introduit un recours. » (nous soulignons)

La motivation de la décision est ambiguë, voire contradictoire, puisque la partie défenderesse fonde sa décision sur l'article 44bis §2 LE dont la lecture laisse penser qu'il imposait à la partie défenderesse de prendre un ordre de quitter le territoire en même temps que la décision mettant fin au séjour, voire de l'exécuter, mais la partie défenderesse s'est abstenue de prendre un tel ordre de quitter le territoire, pour des motifs qui ne sont nullement exposés.

La requérante n'est évidemment pas demandeuse de faire l'objet d'un ordre de quitter le territoire, mais, en tant que justiciable, elle est demandeuse de clarté, et souligne que la partie défenderesse agit de manière à ce point étonnante et contradictoire qu'il ne lui est pas permis de comprendre sa position exacte, et la situation juridique dans laquelle elle la place, contrairement à ce que requièrent les obligations de motivation.

Partant, le moyen est fondé."

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 [...]

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§3 [...]

§ 4. “Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing ambigue en tegenstrijdig is omdat het wel een beëindiging van verblijf bevat maar geen bevel om het grondgebied te verlaten. Het zou uit artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet blijken dat de verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten moet nemen, tegelijk met de beslissing om het verblijf te beëindigen. Ze meent dat de formele motiveringsplicht is geschonden nu zij niet kan begrijpen, op grond van de motieven van de bestreden beslissing, waarom haar geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Ze geeft evenwel zelf aan a priori geen belang te hebben om het voorwerp uit te maken van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar ze zou als rechtsonderhorige wel belang hebben bij het correct geïnformeerd worden van de redenen waarom haar geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, teneinde op nuttige wijze gebruik te kunnen maken van haar recht op het indienen van een beroep.

Vooreerst leest de Raad in artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet geen verplichting voor verweerder om steeds tegelijk bij de beëindiging van het verblijf ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Tegelijk ziet de Raad in het geheel niet in waarom verzoekster zou gegriefd zijn of enig nadeel kan ondervinden van het feit dat de redenen haar niet kenbaar zijn gemaakt waarom zij geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Zoals blijkt uit de passage uit het arrest van het Grondwettelijk Hof dat verzoekster zelf onderlijnt, heeft de formele motiveringsplicht tot doel de rechtsonderhorige de mogelijkheid te geven te beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In casu valt geen beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten in te dienen, daar er geen beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Er werd enkel een beëindiging van verblijf genomen en dienaangaande zijn zowel de motieven de iure als de facto uitgebreid uiteengezet. Deze beslissing is bijgevolg, om de enkele reden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten in vevat zit, noch ambigue, noch tegenstrijdig.

Verzoekster licht niet toe op welke wijze de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht of het voorzichtigheidsbeginsel schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

Een schending van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 44bis, § 2 en 45 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ze licht het tweede middel toe als volgt:

"• Normes visées au moyen

L'article 44bis LE : [...]

L'article 45 LE : [...]

Les obligations de motivation (dont l'article 62 LE et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991, précités) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

• Violation des normes visées au moyen 1. Première branche

Résumé

La décision de fin de séjour méconnaît l'article 44bis §2 LE, l'article 45§2 LE, et mal motivée, en ce qu'elle se fonde sur la seule condamnation passée de la requérante (et circonstances étroitement liées) pour fonder cette décision de fin de séjour et les prétendues « raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale ».

Développements

La décision entreprise est motivée en référence à un jugement du tribunal correctionnel de Bruxelles du 28.03.2017 condamnant la requérante. Les éléments retenus par la partie défenderesse pour motiver sa position sont des éléments ayant directement trait à cette condamnation.

Cette motivation est illégale en ce que l'article 45 LE enjoint la partie défenderesse à appuyer sa décision sur divers éléments attestant notamment de l'actualité de la (prétendue) menace (des « raisons graves »), et de la gravité (prétendue) de ces « raisons ».

La partie défenderesse invoque que la requérante « représente » « un danger réel, actuel et grave pour la sécurité nationale », sans pourtant motiver adéquatement cette actualité.

La Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) a déjà souligné dans son arrêt du 8 décembre 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809, points 82 et 83), que l'adoption d'une mesure d'éloignement à l'égard d'un ressortissant d'un Etat tiers ne saurait être ordonnée automatiquement à la suite d'une condamnation pénale, mais nécessite une appréciation au cas par cas.

Dans l'arrêt Z Zh du 11.06.2015 (Aff. C-554/13), la CJUE rappelait les principes applicables et les critères que la juridiction nationale doit prendre en compte pour déterminer l'existence d'un « danger pour l'ordre public » dans le cadre de la directive 2008/115 (nous soulignons) :

« 50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un Etat membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers

concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un Etat membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. »

Dans l'arrêt Lopez Pastuzano rendu le 7 décembre 2017 (C-636/16), la CJUE a insisté sur le fait que :

« une décision d'éloignement ne peut pas être adoptée à l'encontre d'un ressortissant d'un État tiers, résident de longue durée, pour le seul motif qu'il a été condamné à une peine privative de liberté supérieure à un an. »

L'« actualité » empêche qu'il soit uniquement fait référence à des éléments tenant à une condamnation passée. Il doit être établi, motivation pertinente à l'appui, que cela prévaut encore aujourd'hui et pour le futur (CJUE Aff. jointes C-482/01 et C-493/01, Orfanopoulos et Oliveri, points 82 et 100 ; CJUE Aff. C-50/06, Commission/Pays-Bas, points 42 à 45).

La CJUE est extrêmement claire quant au fait que la référence à une condamnation pénale passée, comme c'est le cas en l'espèce, est insuffisante. Quelques considérations tirées d'éléments ayant directement trait au jugement condamnant la requérante, comme c'est le cas en l'espèce, ne peuvent évidemment pas, non, plus suffire.

Ces raisonnements de la CJUE sont parfaitement transposables en l'espèce, puisque la question de la motivation de l'actualité de la menace (ou des « raisons »), n'est pas tributaire d'un ordre juridique, mais du bon sens : l'autorité qui se prévaut de l'actualité des « raisons » ou « menaces », doit la démontrer dûment.

Il ne serait d'ailleurs pas acceptable d'évaluer l'actualité différemment, a fortiori de manière moins favorable à l'étranger concerné, selon qu'il s'agisse d'une personne autorisée au séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, ou d'un citoyen belge, ou d'un ressortissant de pays tiers tombant sous le coup de la directive 2008/115. La protection offerte à ces derniers ne pourrait être plus grande, auquel cas une situation discriminatoire serait instituée. En outre, dès lors qu'il y a séjour permanent, la démonstration qui incombe à l'autorité est encore plus strictement encadrée.

La partie défenderesse doit mettre en avant des éléments démontrant l'actualité de la prétendue menace (ou « raisons »), pour prendre une décision de fin de séjour, ce qu'elle reste en défaut de faire.

En l'espèce, tous les éléments « à charge » visant à démontrer cette « actualité », se réfèrent aux éléments liés à la condamnation de la requérante, pour des faits de 2015, ce qui est insuffisant pour motiver dûment la décision au regard des normes applicables.

CCE n°107 819 du 31.07.2013, relatif à un étranger condamné à plusieurs reprises :

« 3.4. En l'espèce, l'on observe que la partie défenderesse a refusé le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, sur la base des diverses condamnations dont il a fait l'objet ainsi que sur la persistance dans ses activités délictueuses dont il en ressort, et qu'elle a indiqué que « l'administration pénitentiaire ne réévaluera éventuellement son dossier que le 29 05 2013 » et que « le dossier administratif de la personne concernée ne contient pas d'éléments permettant de constater que son degré de dangerosité a disparu (rapport sociaux,...) ».

Le Conseil considère qu'en motivant de la sorte, la partie défenderesse n'a nullement établi concrètement que le comportement personnel du requérant constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en août 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société.

En effet, outre le fait qu'il ne résulte nullement de « la persistance de la personne concernée dans ses activités délictueuses (condamnations en 2004, 2005 et 2009 pour les mêmes motifs) » que la partie défenderesse a apprécié la dangerosité actuelle du requérant pour l'ordre public, force est de constater que les indications susmentionnées ne permettent également pas de prouver l'existence d'un risque actuel à l'ordre public. La partie défenderesse mentionne d'ailleurs dans l'acte attaqué qu'il ne ressort pas du dossier administratif que le degré de dangerosité du requérant a disparu, sans toutefois indiquer expressément ni expliciter en quoi ce dernier représenterait encore une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

En conséquence, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. »

CCE n° 110.977 du 30 septembre 2013, relatif à un étranger maintes fois condamné :

« 3.2. En l'espèce, force est de constater qu'en refusant le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, au motif que celui-ci a été condamné le 13 novembre 1991 et le 9 avril 2004 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles, et enfin par la Cour d'Assises d'Eskisehir le 22 décembre 2006. et qu'il est arrivé en Belgique de manière illégale, sans indiquer en quoi son comportement personnel constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en décembre 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi,

et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision.

De plus, le Conseil n'aperçoit pas en quoi la précision selon laquelle « l'intéressé est arrivé sur le territoire Belge de manière illégale et a introduit une nouvelle demande de regroupement familial sans produire la preuve de son identité » permettrait d'apprécier le caractère réel, actuel, ou suffisamment grave de la menace à l'ordre public, de sorte que cette seule mention ne pourrait suffire à indiquer que l'administration a bien apprécié le comportement personnel et actuel du requérant. » (nous soulignons) CCE n°1 18.177 du 31 janvier 2014, relativement à une motivation qui peut être jugée suffisante, à moins d'être valablement contredite, car elle se rapporte à de nombreuses condamnations, dont une précédent de deux mois l'introduction de la demande de séjour :

« S'agissant de la nécessaire actualité du danger pour l'ordre public que devrait, selon elle, représenter la partie requérante pour justifier la décision attaquée, il convient de constater que la partie défenderesse, dans la décision attaquée, a opéré, outre le constat d'utilisation d'un faux nom, une énumération des condamnations pénales de la partie requérante (dont la plus ancienne remonte à août 2011 et dont la matérialité n'est comme précisé plus haut, pas contestée) et a notamment relevé « qu' en date du 12/09/2012, soit un peu plus de deux mois avant sa demande de séjour en qualité de partenaire de Belge, la Cour d'appel de Mons (sur appel C. Tournai dd. Du 18/01/2012) a condamné l'intéressé à une amende de 50,00 E (x 5,5 = 275,00€) pour coups et blessures volontaires envers époux ou cohabitant », pour en conclure que « l'intéressé a un comportement dangereux et est loin de s'amender ». La lecture de la requête au regard de cet ensemble de considérations ne permet pas de conclure à une erreur manifeste d'appréciation dans la chef de la partie défenderesse quant à la dangerosité de la partie requérante et à l'actualité de celle-ci tandis qu'il ne peut être que conclu que c'est à tort que la partie requérante prétend que la partie défenderesse n'a pas procédé à un examen du comportement personnel et actuel de la partie requérante. » (nous soulignons)

La décision d'appliquer l'article 44bis §2 LE n'est donc pas motivée à suffisance, et ce contradiction avec le prescrit de l'article 45 LE, car la partie défenderesse ne démontre pas à suffisance en quoi il existerait actuellement des « raisons graves d'ordre public » au sens de cette disposition.

2. Deuxième branche

Les articles 44bis LE et 45 LE sont méconnus, de même que les obligations de motivation, car la partie défenderesse se réfère de manière interchangeable aux notions de « menace », de « raisons d'ordre public, de sécurité nationale », de « raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale, de « protection de l'ordre publique », et de « prévention ».

En effet, le législateur a entendu instaurer une gradation entre les différentes notions, et a limité la possibilité de mettre fin au séjour d'une personne, telle la requérante, disposant du séjour permanent, « uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale » (art. 44bis §2 LE).

Force est de constater que la motivation se réfère de manière interchangeable à diverses notions, correspondant à des seuils différents et dont plusieurs ne sont pas applicables à la requérante, de sorte que la décision méconnaît les dispositions en cause en ce qu'elles prévoient un seuil spécifique pour un étranger dans la situation de la requérante, et, qu'à tout le moins, la motivation manque de clarté.

Dans la mesure où ce manque de clarté serait inhérent à la rédaction des dispositions de la loi du 15 décembre 1980, il conviendrait d'interroger la Cour constitutionnelle sur les discriminations qui en découlent, puisque des étrangers se trouvant dans des situations fondamentalement différentes (telle la requérante qui a droit au séjour permanent, vis-à-vis d'un autre étranger qui serait sous carte F) pourraient alors se voir priver du droit au séjour pour des motifs qu'on ne saurait distinguer a priori."

In het tweede middel, waarvan beide onderdelen samen worden behandeld, is verzoekster van oordeel dat de artikelen 44bis, § 2 en 45 van de Vreemdelingenwet werden geschonden, evenals dat de beslissing slecht gemotiveerd is. Ze wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op een veroordeling van 28 maart 2017 waarbij de weerhouden elementen door de verweerder direct in verband staan met die veroordeling. Dit acht ze in strijd met artikel 45 nu de beslissing moet steunen op diverse elementen die de actualiteit van de ernstige redenen van openbare orde duiden. De actualiteit is volgens haar niet afdoende gemotiveerd. Verzoekster verwijst vervolgens naar rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat het standpunt dat iemand een gevaar betekent voor de openbare orde niet automatisch mag voortvloeien uit een strafrechtelijke veroordeling, maar een geval per geval beoordeling vereist. Ze meent dat in casu enkel naar die veroordeling is verwezen en dat de bijkomende overwegingen, die juist direct in verband staan met die veroordeling, ook niet volstaan. Ze stipt ook aan dat de veroordeling betrekking heeft op feiten gepleegd in 2015. Om haar standpunt te ondersteunen verwijst verzoekster

nog naar rechtspraak van de Raad. Ze concludeert in het eerste onderdeel dat verweerder niet aantoont waarom er actueel sprake is van ernstige redenen van openbare orde.

In het tweede onderdeel voert verzoekster aan dat verweerder bepaalde termen door elkaar gebruikt, zoals “bedreiging”, “redenen van openbare orde en nationale veiligheid”, “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “bescherming van de openbare orde” en “preventie”. Dit terwijl de wetgever een gradatie heeft willen installeren tussen de verschillende termen en dat de mogelijkheid om het verblijf te beëindigen van een persoon met een duurzaam verblijfsrecht enkel kan op grond van ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Verscheidene termen die door verweerder gebruikt zijn, zouden niet op verzoekster van toepassing zijn. De bestreden beslissing zou daarom niet duidelijk zijn. Voor zover die onduidelijkheid inherent zou zijn aan de redactie van de bepalingen in de Vreemdelingenwet, zou het aangewezen zijn het Grondwettelijk Hof te bevragen over de discriminatie die zou voortvloeien uit het feit dat vreemdelingen die zich in een fundamenteel verschillende situatie bevinden (zoals verzoekster die een duurzaam verblijfsrecht heeft in vergelijking met een vreemdeling die enkel een F-kaart heeft) beiden hun verblijfsrecht kunnen verliezen op grond van motieven die niet te onderscheiden zijn.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017; hierna: de wet van 24 februari 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; MvT, Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Zoals verzoekster aanvoert, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert, zoals verzoekster aanvoert, een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of

nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

In casu heeft verzoekster correct vastgesteld dat de bestreden beslissing zeer veel gewicht hecht aan de veroordeling door de correctionele rechtbank van Brussel van 28 maart 2017 tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar aangezien verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan: *“de ontucht of prostitutie van een minderjarige onder de zestien jaar te hebben geëxploiteerd, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, al dan niet in de hoedanigheid van een leidend persoon; aan mensenhandel, zijnde het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming van geen belang was, met de omstandigheden dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te hebben gemaakt van de kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijke of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, het leven van het slachtoffer opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht, van de betrokken activiteit een gewoonte gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, al dan niet in de hoedanigheid van een leidend persoon (20 personen); aan mensenhandel, zijnde het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming van geen belang was, met de omstandigheden dat het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te hebben gemaakt van de kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijke of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, het leven van het slachtoffer opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht, van de betrokken activiteit een gewoonte gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, al dan niet in de hoedanigheid van een leidend persoon (3 personen); aan op welke manier ook, de ontucht of prostitutie van een minderjarige boven de volle leeftijd van zestien jaar te hebben geëxploiteerd, dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te hebben gemaakt van de kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijke of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang en dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, al dan niet in de hoedanigheid van een leidend persoon (18 personen); aan als leidend persoon deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven; aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, namelijk een groot aantal onbepaalde sommen geld afkomstig uit exploitatie van prostitutie te hebben overgedragen of laten overbrengen naar Nigeria via “black western union”. Deze feiten pleegde u tussen 01.08.2014 en 08.06.2016.”*

Ook al betreft het in casu een veroordeling, kan er niet aan voorbij gegaan worden dat het om een zeer recente veroordeling gaat en dat het bovendien betrekking heeft op bijzonder ernstige feiten zoals mensenhandel en het als leidinggevende uitbuiten van prostitutie van minderjarigen, waarbij misbruik werd gemaakt van de kwetsbare positie van minderjarigen die bovendien kwetsbaar waren door hun onwettige of precaire administratieve toestand. Daarnaast is ook sprake van het overdragen van een groot aantal onbepaalde sommen geld afkomstig uit de exploitatie van prostitutie naar Nigeria via "black western union". Verzoekster pleegde deze feiten bovendien gedurende jaren, nl. tussen augustus 2014 en augustus 2016. Verzoekster gaat in het verzoekschrift volledig voorbij aan de bijzondere ernst van deze feiten.

Ze verwijst eveneens naar verscheidene arresten van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ), maar niet naar het arrest dat betrekking heeft op misbruik van minderjarigen, dat nochtans zeer pertinent is.

In de zaak P.I. tegen Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012, C-348/09 stelde het HvJ dat seksueel misbruik van minderjarigen binnen een gezagssituatie dwingende redenen van openbare veiligheid vormen die de verwijdering kunnen rechtvaardigen van een burger van de Unie die langer dan tien jaar in de lidstaat van ontvangst heeft verbleven.

In haar redenering valt het HvJ terug op artikel 83, lid 1 van het VWEU:

*"25 Volgens artikel 83, lid 1, VWEU valt **de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie** waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie.*

*26 Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat **seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen**, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.*

*27 De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij **misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed** ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens lid 5, sub iii, moet de gevangenisstraf ten minste tien jaar bedragen indien gebruik wordt gemaakt van dwang, geweld of bedreigingen. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheid dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd.*

*28 Uit een en ander volgt dat lidstaten mogen oordelen dat strafbare feiten als die welke zijn genoemd in artikel 83, lid 1, tweede alinea, VWEU een **buitengewoon ernstige inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dus kan vallen onder het begrip „dwingende redenen van openbare veiligheid”**, op grond waarvan een maatregel van verwijdering overeenkomstig artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 kan worden gerechtvaardigd, op voorwaarde dat de wijze waarop dergelijke strafbare feiten zijn gepleegd, **bijzonder ernstige kenmerken** vertoont. **Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan** aan de hand van een individueel onderzoek van het concrete geval dat bij hem aanhangig is. (eigen benadrukken)"*

In casu liggen gelijkaardige feiten ten grondslag aan de zaak als in het voormeld arrest. Verzoekster betwist immers niet dat zij deel uitmaakte van een internationaal gestructureerde vereniging die systematisch en in onderling overleg meisjes rekruteerden vanuit Nigeria om hen alhier gedwongen en gecontroleerd tewerk te stellen in de prostitutie met als doel maximaal winstbejag. Ze betwist niet een leidinggevende rol gehad te hebben en in bijna dagelijks contact met haar moeder gestaan te hebben die de meisjes rekruteerde. Eveneens is onbetwist dat verzoekster besliste waar, wanneer en hoelang de meisjes dienden te werken.

Uit het voormelde arrest P.I. blijkt dat het HvJ van oordeel is dat seksuele uitbuiting van kinderen met een grensoverschrijdende dimensie valt onder vormen van bijzonder zware criminaliteit en dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen. Een dergelijk strafbaar feit vormt een buitengewoon ernstige inbreuk op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dus volgens het HvJ kan vallen onder het begrip „dwingende redenen van openbare veiligheid. Bijgevolg had de staatssecretaris een dergelijk misdrijf zelfs kunnen kwalificeren als een “dwingende” reden van openbare orde op voorwaarde dat de wijze waarop de feiten zijn gepleegd bijzonder ernstige kenmerken vertoont. De kritiek van verzoekster dat verweerder naast het vaststellen van de veroordeling, niet meer heeft gedaan dan te verwijzen naar elementen die direct in verband staan met deze veroordeling, kan bijgevolg niet gevolgd worden nu volgens voormelde rechtspraak verweerder wel degelijk de wijze waarop de feiten zijn gepleegd kon analyseren om aan te tonen dat deze bijzonder ernstige kenmerken vertonen. Verweerder heeft op omstandige en pertinente wijze gewezen op het feit dat verzoekster deel uitmaakte van een internationaal gestructureerde vereniging die onder meer samen met haar moeder systematisch en in onderling overleg meisjes rekruteerden vanuit Nigeria om hen alhier gedwongen en gecontroleerd tewerk te stellen in de prostitutie met als doel maximaal winstbejag. Hij onderstreept en illustreert daarbij terecht de onbetwiste leidinggevende rol die verzoekster heeft gehad en wijst bovendien op het feit dat verzoekster medeverantwoordelijk is voor het in gevaar brengen van het leven van die meisjes nu deze op levensgevaarlijke wijze met de boot over de Middellandse Zee naar Europa werden gebracht. Het is immers onbetwist dat er meisjes waren die tijdens de bootreis dienden gered te worden.

Verweerder kon dan ook op redelijke wijze concluderen dat uit verzoeksters persoonlijk handelen een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voor is gekomen, waardoor niet uit te sluiten valt dat verzoekster dit in de toekomst zal herhalen. Hij kon verder op redelijke wijze vaststellen dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de beëindiging van het verblijfsrecht noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten. De actualiteit van de bedreiging is bijgevolg wel degelijk afdoende gemotiveerd door zowel te verwijzen naar de recente veroordeling van 28 maart 2017, voor feiten gepleegd tussen augustus 2014 en juni 2016 als naar de nood aan de preventie van nieuwe strafbare feiten. Hij heeft daarbij wel degelijk een individueel onderzoek van de zaak gedaan, waarbij met het persoonlijk gedrag van verzoekster, onder meer als leidinggevende, werd rekening gehouden. Zoals supra reeds gesteld, gaat verzoekster ook volledig voorbij aan de relevantie van de uitzonderlijke ernst van de door haar gepleegde feiten voor het belang van de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde. Zoals blijkt uit het voormelde arrest Bouchereau vormen strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf weliswaar geen reden of motivering voor de beëindiging van een verblijfsrecht maar betekent dit niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het HvJ bevestigt daarin in punt 29 dat in uitzonderlijke situaties van bijzonder ernstige criminele feiten uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, op zich reeds het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. Verweerder heeft over de actualiteit van de bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving afdoende en op redelijke wijze gemotiveerd. Waar verzoekster nog verwijst naar arresten van de Raad, blijkt niet dat de feiten die aan de grondslag liggen van die arresten vergelijkbaar zijn met de voorliggende zaak.

Waar verzoekster betoogt in het tweede onderdeel dat de bestreden beslissing zou gebruik maken van termen die niet op verzoekster van toepassing zijn, nu zij een persoon met een duurzaam verblijfsrecht was, en dat bijgevolg de aangehaalde wetsartikelen zijn geschonden of minstens de beslissing aan duidelijkheid mist, kan de Raad niet volgen.

De wetgever heeft inderdaad een onderscheid gemaakt tussen gewone, ernstige en dwingende redenen van openbare orde waarbij “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” moeten worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen”. De wetgever is hier niet aan voorbij gegaan, zoals verzoekster lijkt te suggereren door aan te sturen op een prejudiciële vraag

aan het Grondwettelijk Hof, maar heeft dit ook duidelijk toegelicht in de voorbereidende werken. (Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer 2016-2017*, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unie-burgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

Verzoekster betwist niet dat zij een persoon met een duurzaam verblijfsrecht was, waarvan het verblijf enkel kan beëindigd worden op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en op voorwaarde dat ernstige redenen van openbare orde zijn aangetoond. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing correct naar de rechtsgrond vervat in artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en naar de vereiste van "ernstige" redenen van openbare orde. De Raad ziet in het geheel niet in waar de bestreden beslissing termen zou gebruikt hebben die niet op verzoekster van toepassing zijn, noch waar enige onduidelijkheid zou bestaan.

Een schending van de artikelen 44bis, § 2 en 45 van de Vreemdelingenwet blijkt niet, noch een schending van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en het fundamenteel recht op een eerlijke procedure, van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging, van de wapengelijkheid, van het hoorrecht en van het adagium "audi alteram partem".

Zij licht het derde middel toe als volgt:

"• Normes visées au moyen

L'article 62 LE prévoit une certaine modalisation des droits de la défense, du droit d'être entendu, et du principe audi alteram partem, qui est toutefois incomplète, en ce que le régime prévu par cette disposition n'est pas totalement conforme à ces normes : [...]

(...)

Les autres normes et principes visés au moyen, tels les droits de la défense, le droit d'être entendu, le principe audi alteram partem, viennent donc compléter le régime prévu à l'article 62 LE.

Ces normes imposent à la partie défenderesse de mettre l'administré en mesure de faire valoir ses arguments de manière utile et effective contre la décision qu'elle envisage de prendre (CE n° 230293 du 24.02.2015 ; CE n°230 257 du 19.02.2015).

La doctrine et la jurisprudence s'accordent pour considérer que ces normes, et particulièrement le droit d'être entendu, impliquent que l'intéressé soit dûment informé des éléments retenus à son encontre, car c'est un préalable nécessaire à l'exercice de son droit de se défendre (CE 01.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005 ; P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, 2016, p. 83).

Votre Conseil l'a aussi souligné dans deux arrêts récents, se référant à la doctrine de I. OPDEBEEK : CCE n°200.486 du 28.02.2018 p. 7 et 8 ; CCE n°197.490 du 08.01.2018.

De même, il est indispensable que l'intéressé soit dûment informé de la manière avec laquelle il peut faire parvenir des informations, et ses moyens de défense.

Application en l'espèce - violation

En l'espèce, force est de constater que ces normes, et les garanties qui s'y attachent nécessairement afin de garantir l'effectivité des droits en cause, ont été méconnues à plusieurs égards :

Il n'a pas été clairement précisé à la requérante les faits et éléments sur lesquels la partie défenderesse entendait se fonder et plus précisément le fait que sa présence sur le territoire serait constitutive d'une menace grave et actuelle pour l'ordre public et ou des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale, or il s'agit là des éléments déterminants pour l'évaluation par la partie défenderesse de la prise d'une décision de fin de séjour en vertu de l'article 44bis §2 LE ;

La requérante a été invitée à faire valoir ses arguments dans un délai imparti, et elle n'a nullement été informée de la possibilité d'étendre ce délai ni de la manière de faire parvenir d'autres informations, après ce délai, ni de la manière dont elle pouvait réunir et faire parvenir des documents, alors qu'elle est détenue ;

Elle s'attendait logiquement à une prise de décision rapide de l'Office des étrangers. Ne voyant pas venir cette décision, il était acquis pour la requérante que l'Office des étrangers avait renoncé à prendre une décision à son encontre.

La requérante n'a pas été informée de son droit, et de l'importance, d'être assistée par un conseil dans le cadre de cette procédure administrative ayant mené à la prise de décision, ce qui ne lui a pas permis de faire valoir ses arguments de manière totalement utile et effective ;

Si son droit d'être entendu avait été pleinement respecté, notamment si les garanties précitées avaient été respectées, la requérante aurait pu faire valoir des arguments et documents qui auraient influé sur le processus décisionnel :

- Elle aurait produit un relevé des visites de son compagnon à la prison de Forest et un témoignage de ce dernier pour attester de la solidité de leur relation (pièce 6) ;

Dans la décision, la partie défenderesse considère que la requérante n'a pas fondé de famille en Belgique :

« U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied. Uw geeft in uw hoorrecht aan een relatie te hebben met I. O., geboren op [...]1984, van Nigeriaanse nationaliteit (8.267.729). U verklaarde dat jullie niet samenwonen. Hij heeft geen recht op verblijf in België. Hij is momenteel opgesloten in de gevangenis van Vorst daar hij eveneens bij vonnis van 28.03.2017 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar.

(...)

Een schending in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dus niet aannemelijk."

- Elle aurait fait valoir que les membres de sa famille au Nigeria et en Italie ne sont pas en mesure de l'aider et la supporter en cas de retour dans son pays d'origine ;

- Elle aurait produit des preuves du cours d'intégration et des cours de néerlandais suivis par elle, attestant de son intégration en Belgique;

Dans la décision, la partie défenderesse n'y fait nullement référence.

- Elle aurait déposé l'avis de la directrice, Madame M. B., du [...]2018 concernant sa demande de permissions de sortie qui, bien que étant négatif à ce stade-ci, fait état d'une évolution dans le chef de la requérante : « we stellen een kleine positieve evolutie vast : Ze erkent dat ze op de hoogte was van het feit van de meisjes in de prostitutie werken maar ze blijft haar aandeel en rol ontkennen. » ;

- Elle aurait produit de la documentation quant à la situation sécuritaire au Nigeria, qui lui font craindre le pire en cas de retour (pièces 3 à 5) ;

Dans la décision, la partie défenderesse reproche à la requérante de ne pas déposer des documents pour corroborer ses craintes : « U verklaarde in uw hoorrecht dat u bang bent voor de oorlog in Nigeria. U legt geen enkel bewijs voor dat deze bewering zou kunnen staven waardoor dit element niet kan weerhouden worden. »

Les informations qu'elle aurait pu produire sont importantes :

Sur le site web www.diplomatie.gouv.fr les autorités françaises déconseillent fortement de voyager au Nigeria (pièce 3) :

« Le risque terroriste est particulièrement élevé au Nigeria : les exactions répétées de Boko Haram dans le Nord-Est du pays et sa capacité à mener des actions terroristes en dehors de sa zone d'implantation doivent inciter à une extrême prudence. Du fait de l'engagement de la "France dans la lutte contre le terrorisme, les citoyens français peuvent être ciblés spécifiquement par des mouvements djihadistes. Ils sont donc invités, autant que possible, à éviter de séjourner dans des lieux isolés ou exposés à l'action de groupes armés. Ce risque se matérialise par des attentats à l'explosif aveugles ou ciblés, y compris dans le territoire de la capitale fédérale (même si le dernier attentat remonte au 3 octobre 2015) et avec une fréquence élevée dans les États du Nord-Est. Il s'est également traduit par des enlèvements suivis d'assassinats de ressortissants étrangers, principalement dans le Nord sahélien et dans les régions voisines : enlèvement d'un Français en décembre 2012, succédant au dénouement dramatique du kidnapping de plusieurs Occidentaux et Ubanais, et à l'assassinat de plusieurs ressortissants chinois.

Il existe dans le pays un risque élevé de grande criminalité et d'enlèvements en particulier Il n'y a pas d'animosité particulière au Nigeria à l'encontre des communautés expatriées. Les agressions visent donc avant toute chose les biens matériels. Il convient d'adapter son comportement au contexte local (voir ci-dessous « recommandations générales »). Un ressortissant français a été assassiné en juin 2015 dans l'Etat d'Ebonyi.

(...)

Sur l'ensemble du territoire, les comportements doivent être adaptés pour tenir compte de ce contexte : Il est impératif lors d'un voyage dans l'ensemble du pays d'être accueilli à destination, y compris à l'aéroport, par des personnes connues et identifiées et d'être raccompagné au départ en fin de séjour. Des cas de personnes kidnappées aux aéroports ont été signalés au cours des années passées. Pour la région du Delta, des mesures de sûreté de type quasiment militaire sont prises par les entreprises pétrolières, principal employeur de la région.

Il est recommandé de ne pas se déplacer à pied en ville, et, en voiture, de rouler vitres fermées et portières verrouillées ; il faut éviter de quitter son hôtel ou les quartiers résidentiels la nuit. L'insécurité se manifeste par des attaques diurnes et nocturnes, sur les routes et dans les villes, y compris aux domiciles, par des groupes armés à la recherche d'argent, d'objets de valeur ou de véhicules. Dans les déplacements, il convient de varier ses itinéraires autant que possible, quel que soit le mode de déplacement, de surveiller ou faire surveiller son véhicule et d'être attentif aux mouvements alentour ; il convient de s'assurer de l'absence de mesures restrictives de circulation et d'éviter l'usage des transports en commun.

Lors de déplacements interurbains, il est conseillé de voyager à plusieurs véhicules, de ne pas rouler la nuit, de déposer son itinéraire ainsi que ses horaires, notamment auprès du consulat général de France à Lagos ou, pour le Nord du pays, à la section consulaire de l'ambassade de France à Abuja ou auprès du consulat honoraire de Kano. Il est également recommandé de se faire escorter par des agents de sécurité voire une protection policière (MOPOL), et de ne pas conduire soi-même son véhicule, les routes étant extrêmement dangereuses en raison des accidents fréquents et de leur mauvais état.

Se tenir à l'écart des attroupements (marchés, accidents de la circulation) ; les lieux publics fréquentés tels que les lieux de culte doivent être évités, en particulier aux dates à forte portée symbolique (grandes fêtes religieuses, chrétiennes ou musulmanes et grands événements publics j).

Ne pas transporter de grosses sommes d'argent ou ses documents d'identité et titres de voyages (garder sur soi les copies) ; éviter de prendre des photos dans les lieux publics.

Ne pas utiliser sa carte de crédit, en raison des risques d'utilisation frauduleuse.

Ces recommandations concernent l'ensemble du territoire nigérian et doivent être appliquées dans la ville d'Abuja et les quatre Etats du Sud-Ouest placés en « vigilance renforcée »

Un article publié sur le site web de La Croix relate un attentat perpétré par Boko Haram qui a frappé le Nigeria récemment (pièce 4) :

« Les djihadistes de Boko Haram ont encore frappé le Nigeria mardi 1er mai. Deux explosions ont eu lieu : l'une dans une mosquée de Mubi, au nord-est du Nigeria, et l'autre dans un marché qui se trouve à proximité, au moment où les fidèles s'enfuyaient.

Le bilan officiel fait état de 26 morts et de 56 blessés, dont onze très grièvement. Des résidents qui ont assisté à la scène font état de plus de 70 morts. »

L'article fait également état d'un retour de violences ethniques :

« L'enjeu sécuritaire ne s'arrête pas à la seule lutte contre Boko Haram. Des résurgences de conflits ethniques menacent aussi les populations des campagnes. Dans certaines régions, comme dans l'État du Benue, les violences sont exacerbées par la densité de population et la fermeture de certaines routes en raison du terrorisme islamiste. »

Les conclusions du COI Focus intitulé « Nigéria — Situation sécuritaire liée à Boko Haram » publié par le Commissariat général aux réfugiés et apatrides sont particulièrement inquiétantes (pièce 5) :

« La lutte entre Boko Haram et les forces de sécurité continue de dévaster le nord-est du Nigeria. Les autorités nigérianes se montrent confiantes et n'hésitent pas à déclarer que Boko Haram est vaincu mais ce groupe les contredit aussitôt, principalement par des attentats-suicides, souvent commis par des enfants, contre des civils ou des militaires. Amnesty International (AI) dénombre 375 civils tués entre janvier et novembre 2017 dans le nord-est du Nigeria. Les données de BBC Monitoring indiquent que Boko Haram a commis 109 attaques au Nigeria en 2017.

Les confrontations directes avec l'armée sont moins fréquentes et Boko Haram a repris sa tactique du hit and run, préférant semer le désordre plutôt que de contrôler des territoires. Des enlèvements et des attaques de villages sont également commis. Toutefois, l'organisation de Boko Haram est dégradée et le groupe ne contrôle plus de localités importantes. Il reste néanmoins capable de mener différentes attaques dans les states Borno, Adamawa et Yobe. Ses deux sanctuaires traditionnels sont la forêt de Sambisa et le lac Tchad.

Les liens entre Boko Haram et d'autres groupes terroristes tels que l'Etat islamique ne sont pas très clairs mais cette organisation djihadiste internationale a placé Abou Mousab Al-Barnaoui à la tête de Boko Haram en 2016, créant par cette occasion une scission au sein du mouvement. Cette faction liée à

L'Etat islamique serait moins brutale que celle restée fidèle à Abubakar Shekau et viserait plus les militaires.

L'armée du Nigeria ainsi que les membres de la Civilian joint Task Force (CJTF) continuent de collaborer mais sont également toujours accusés de commettre des violations des droits de l'homme. Des négociations sont en cours entre le gouvernement et Boko Haram.

Au nord-est du Nigeria, 1,7 million de personnes sont déplacées, principalement à cause du conflit lié à Boko Haram et dans Borno State. Une majorité d'entre elles sont hébergées dans des communautés d'accueil. Les personnes déplacées qui résident dans des camps sont confrontées à des conditions de vie très difficiles, surtout les femmes qui sont majoritaires dans ces camps et qui subissent des violences basées sur le genre.

D'autres Nigériens (plus de 200.000) ont trouvé refuge dans les pays limitrophes (Niger; Cameroun et Tchad). Le Cameroun a continué à rapatrier de force des Nigériens en 2017. En mars 2017, un accord a été signé entre le Nigeria, le Cameroun et le HCR, qui prévoit des rapatriements volontaires et encadrés.

Enfin, la situation humanitaire se dégrade au nord-est du Nigeria. Diverses épidémies ont éclaté et l'insécurité alimentaire augmente. L'accès des agences humanitaires aux zones concernées est réduit pour des raisons sécuritaires. »

*Ces différents éléments auraient certainement influé sur le processus décisionnel, tant ils touchent aux éléments que la partie défenderesse se doit d'analyser et mettre en balance dans le cadre de la prise de telles décisions, à savoir, notamment, l'intensité des liens familiaux de la requérante sur le territoire, son intégration en Belgique et les risques qu'elle encourt en cas de retour (qui sont des éléments à prendre en compte au titre de 1 « intensité de ses liens avec son pays d'origine » au sens de l'article 44bis LE). S'ils n'ont pas été présentés, c'est parce que la requérante n'a pas été dûment mis en mesure de le faire par la partie défenderesse.
Le moyen est fondé."*

In het derde middel voert verzoekster aan dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het beginsel van behoorlijk bestuur en het fundamenteel recht op een eerlijke procedure, het algemeen beginsel van de rechten van verdediging, de wapengelijkheid, het hoorrecht en het adagium "audi alteram partem" werden geschonden.

Verzoekster voert aan dat haar niet duidelijk werd gepreciseerd op welke feiten en elementen verweerder zich zou steunen om vast te stellen dat haar aanwezigheid op het grondgebied een ernstige en actuele bedreiging zou uitmaken voor de openbare orde of dat er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn. Nochtans zijn dit noodzakelijke elementen voor de beoordeling die verweerder moet maken bij het nemen van de beslissing van beëindiging van verblijf op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werd niet geïnformeerd over de mogelijkheid om eventueel de termijn te verlengen die haar werd gegeven om haar argumenten kenbaar te maken, of over de wijze waarop ze documenten kon kenbaar maken. Verder stelt verzoekster dat ze niet geïnformeerd werd over haar recht en het belang van bijstand van een advocaat in het kader van de administratieve procedure, waardoor ze haar argumenten niet op nuttige en effectieve wijze kon kenbaar maken.

Indien verzoekster correct zou gehoord geweest zijn, dan zou zij verschillende elementen kenbaar gemaakt hebben die het beslissingsproces zouden beïnvloed hebben, omdat ze betrekking hebben op de intensiteit van de familiale banden, haar integratie in België en de risico's die ze loopt in geval van terugkeer. Het feit dat verzoekster die elementen niet heeft aangebracht, ligt volgens haar aan het feit dat ze daartoe niet op afdoende wijze in de mogelijkheid werd gesteld. Verzoekster preciseert daarbij de verschillende elementen.

De Raad sluit zich aan bij de theoretische uiteenzetting van verzoekster aangaande het hoorrecht, dat impliceert dat zij vooraleer een voor haar nadelige maatregel wordt genomen, zoals in casu, de mogelijkheid moet krijgen op een dienstige en nuttige wijze voor haar belangen op te komen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 19 maart 2018 kennis kreeg van een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin haar werd meegedeeld dat haar verblijfssituatie in onderzoek is. Er werd verwezen naar het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten

van de Europese Unie (hierna: het Handvest) dat elke persoon garandeert gehoord te worden als een nadelige beslissing voor hem wordt genomen. Men preciseerde dat haar verblijfsrecht kon worden ingetrokken en haar de toegang tot het grondgebied kon worden geweigerd omwille van redenen van openbare orde. Daarbij wees de Dienst Vreemdelingenzaken op het belang van de persoonlijke situatie en op het feit dat het in haar belang is op correcte en volledige wijze te antwoorden op de vragen in de vragenlijst. Bij elke vraag werd tussen haakjes uitgelegd welk document kan worden voorgelegd en er werd voor gewaarschuwd dat bij gebrek aan bewijs de verklaring niet in overweging zal worden genomen. Uitdrukkelijk bood men de mogelijkheid de vragenlijst alleen of met de hulp van een derde, zoals een advocaat, in te vullen. Verzoekster kreeg 15 dagen de tijd om de informatie over te maken. Vervolgens blijkt de vragenlijst ingevuld te zijn op 26 maart 2018.

De Raad volgt verzoekster niet dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om op nuttige en dienstige wijze voor haar belangen op te komen. Ook al werd niet in het begeleidend schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken gepreciseerd op grond van welke specifieke motieven verweerder zou oordelen dat haar aanwezigheid op het grondgebied een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, is wel heel duidelijk gecommuniceerd dat het potentieel om een intrekking van het verblijf zou gaan omwille van redenen van openbare orde. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekster, die in de gevangenis verblijft omwille van de voormelde veroordeling, geen idee zou gehad hebben over welke redenen van openbare orde het zou kunnen gaan. Verzoekster kreeg bijkomend een duidelijk gecommuniceerde redelijke termijn om stukken over te maken en werd wel degelijk geïnformeerd over haar recht om haar bij het invullen van de vragenlijst te laten bijstaan door een advocaat.

Verzoekster voert aan dat indien haar hoorrecht werd gerespecteerd, zij een attest zou neergelegd hebben van haar partner die in de gevangenis van Vorst zit waarin deze getuigt van de soliditeit van hun relatie en verwijst daarbij naar een stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift. Vooreerst ziet de Raad niet waarom dit stuk niet binnen de termijn die verzoekster had gekregen, had kunnen voorgelegd worden. Bijkomend blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde reeds op de hoogte is van die relatie met de heer I.O. die zich eveneens in de gevangenis bevindt, op grond van hetgeen verzoekster in de vragenlijst al heeft ingevuld. Waar verzoekster nog beweert dat ze zou laten gelden hebben dat haar familie in Nigeria en Italië niet in staat is om haar in het herkomstland op te vangen of dat ze het bewijs van Nederlandse lessen zou voorgelegd hebben, blijft dit beperkt tot beweringen. Verzoekster vervolgt dat ze het negatief advies van de directrice van de gevangenis zou voorgelegd hebben over de toelating om te mogen buitengaan, omdat deze stelt dat men een kleine positieve evolutie vaststelt aangezien verzoekster erkent op de hoogte geweest te zijn van de meisjes die in de prostitutie werkten maar dat ze haar aandeel en rol blijft ontkennen. De Raad leest hierin enkel een bevestiging van de vaststelling van verweerder, met name dat verzoekster een gevaarlijke criminele ingesteldheid heeft, daar ze blijkbaar nog steeds de ernst van de door haar gepleegde feiten niet erkent. Tot slot citeert verzoekster uit verschillende bronnen aangaande de geweldsituatie in Nigeria die ze zou voorgelegd hebben, had men haar de gelegenheid gegeven om haar stelling dat ze de oorlogen in haar geboorteland vreest, te staven. Opnieuw kan de Raad niet volgen omdat verzoekster uitdrukkelijk de mogelijkheid kreeg om zich door een advocaat te laten bijstaan bij het invullen van de vragenlijst, zij hiervoor 15 dagen de tijd kreeg en omdat uitdrukkelijk in het begeleidend schrijven werd gecommuniceerd dat de verklaringen met documenten dienden gestaafd te worden, op straffe van het niet in overweging nemen ervan. Hoe dan ook bevat de bestreden beslissing, zoals hoger uiteengezet geen bevel om het grondgebied te verlaten en tracht verzoekster verkeerdelijk de terminologie "de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong" zoals vervat in artikel 44bis van de Vreemdelingenwet te interpreteren als de vrees voor geweld in geval van terugkeer naar het herkomstland.

Ten overvloede blijkt dat de informatie die verzoekster voegt in hoofdzaak betrekking heeft op de problemen met Boko Haram in het noordoosten van het land. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar verblijfplaats in Nigeria "Benin city" is, hetgeen in geen geval in het noordoosten van Nigeria ligt.

Het hoorrecht werd op afdoende wijze gerespecteerd.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het beginsel van behoorlijk bestuur en het fundamenteel recht op een eerlijke procedure, het algemeen beginsel van de rechten van verdediging, de wapengelijkheid, het hoorrecht en het adagium "audi alteram partem" werden niet geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

In haar vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 van het EVRM en 7 en 52 van het Handvest, van de artikelen 44bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Ze licht haar vierde middel toe als volgt:

"• Normes dont la violation est invoquée

L'article 8 CEDH protège la vie privée et familiale :

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

L'article 7 de la Charte protège la vie privée et familiale également.

L'article 52.1 de la Charte limite les restrictions dans ces droits fondamentaux comme suit :

Toute limitation de l'exercice des droits et libertés reconnus par la présente Charte doit être prévue par la loi et respecter le contenu essentiel desdits droits et libertés. Dans le respect du principe de proportionnalité, des limitations ne peuvent être apportées que si elles sont nécessaires et répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui.

L'article 44bis LE (nous soulignons) :

§ 1er. Sans préjudice des paragraphes 2 et 3, le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles ayant acquis un droit de séjour permanent conformément aux articles 42quinquies et 42sexies et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale,

§ 3. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons impérieuses de sécurité nationale

1° les citoyens de l'Union qui ont séjourné sur le territoire du Royaume pendant les dix années précédentes;

2° les citoyens de l'Union qui sont mineurs d'âge sauf si la décision est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant, comme prévu dans la Convention des Nations unies sur les droits de l'enfant du 20 novembre 1989.

§ 4. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée aux paragraphes 1er, 2 ou 3, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé» de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

Les obligations de motivation (dont l'article 62 LE et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause» (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder «à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Griefs

Résumé

Première branche : La partie défenderesse méconnaît le droit fondamental à la vie privée et familiale de la requérante, le devoir de minutie qui pèse sur elle, et ses obligations de motivation, car la décision entreprise ne repose pas sur une analyse aussi minutieuse que possible des éléments de l'espèce, l'atteinte portée dans ses droits fondamentaux est disproportionnée, et la motivation de la décision est insuffisante.

Deuxième branche : La partie défenderesse n'a pas procédé à l'analyse qui s'impose quant à la prise en compte « de l'intensité de ses liens avec le pays d'origine », et n'a pas motivé sa décision à suffisance sur ce point, alors que la prise en compte de cet élément est spécifiquement visée par l'article 44bis §4 LE et est particulièrement important lors de l'analyse de l'ingérence qui est portée dans le droit fondamental à la vie privée et familiale de la requérante. La partie adverse se contente d'affirmer certaines choses concernant la famille de la requérante se trouvant au Nigéria et en Italie sans avoir vérifié au préalable si la requérante entretient des liens avec ceux-ci et si ceux-ci seront en mesure de la soutenir en cas de retour, quod non.

Troisième branche : La partie défenderesse a mal analysé la prétendue menace, et l'actualité de celle-ci, qu'elle impute à la requérante : elle n'a pas procédé avec la minutie requise, et ne motive pas suffisamment et adéquatement sa position. La requérante ne constitue nullement une quelconque menace. Cela rend l'ingérence non valablement justifiée et disproportionnée.

Développement

Rappelons que la décision entreprise a pour effet de mettre fin au séjour de la requérante, en conséquence de quoi la requérante est privée de droit au séjour en Belgique et exposée à la poursuite de son expulsion forcée dans un pays où la situation sécuritaire semble extrêmement volatile. Ce faisant la partie défenderesse :

met sa vie privée et familiale démesurément à mal (violation art. 8 CEDH et 7 et 52 de la Charte) ; n'a pas procédé à l'analyse minutieuse qui s'impose au regard de l'ingérence portée dans la vie privée et familiale de la requérante, et les conséquences concrètes de sa décision, et n'a pas valablement motivé sa décision (violation art. 8 CEDH et 7 et 52 de la Charte, principe de minutie, obligations de motivation);

Soulignons une fois encore que la Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH, arrêt du 2 août 2001, Boultif c. Suisse ; Cour EDH, arrêt du 15 juillet 2003, Mokrani/France, §§ 30 et 31 ; Cour EDH, arrêt du 17 avril 2014, Paposhvili c. Belgique, par. 141) et le Conseil du contentieux des étrangers (CCE n°159 065 du 19.12.2015 ; CCE n°143 483 du 16.04.2015 ; CCE n°139 759 du 26.02.2015; CCE 25.10.2013, n°112 862; CCE n° 31 274 du 8.09.2009; CCE n° 37 703 du 28.01.2010), ont déjà eu, maintes fois, l'occasion de rappeler qu'une analyse « aussi rigoureuse que possible » s'impose, dès lors que le droit à la vie privée et familiale est en cause. Il s'agit d'un devoir de minutie « renforcé ». Dans sa jurisprudence, la Cour souligne l'importance d'éléments tels la gravité de la peine, la durée du séjour, les attaches dans le pays où il sera renvoyé.

Soulignons aussi que l'article 44bis LE impose une analyse minutieuse, notamment des éléments visés au §4, et pris seul et conjointement aux obligations de motivation, une motivation détaillée, attestant de cette minutie.

Force est pourtant de constater :

Que la partie défenderesse fait état d'un « réseau social » au Nigeria sur base de la déclaration de la requérante quant aux membres de sa famille présents au Nigeria sans d'avantage se renseigner par rapport aux contacts que la requérante entretient avec eux actuellement et si ceux-ci seront réellement en mesure de la soutenir en cas de retour ; Que la partie défenderesse fait référence aux frères de la requérante qui disposent d'un droit au séjour en Italie et énonce que « zij kunnen u vanuit Italie ondersteunen, bovendien kunnen zij u desgewenst regelmatig bezoeken. » (traduction libre : « ils peuvent vous soutenir au départ de l'Italie, de plus ils peuvent venir vous rendre visite régulièrement ») alors que celle-ci n'est plus en contact avec eux depuis plusieurs années et qu'ils ne sont pas disposés à la soutenir, loin de là ;

Que, comme cela a été dénoncé supra (deuxième moyen, auquel la requérante se réfère pour le surplus), la partie défenderesse n'a pas mis la requérante en mesure d'étayer ses dires quant à la

relation qu'elle entretient en Belgique avec Monsieur I., et, partant, n'a pas pu opérer une analyse minutieuse de la situation actuelle de la requérante quant à sa situation familiale sur le territoire ;

*Que la partie défenderesse n'a pas cherché à s'informer dûment sur les circonstances particulières dans lesquelles la requérante a été amenée à commettre les faits pour lesquels elle a été condamnée, et alors que la requérante aurait pu expliquer qu'elle a elle-même été victime d'un réseau de prostitution en arrivant en Europe, que la seule manière qu'elle a pu entrevoir pour s'en sortir était de « gravir les échelons » de l'engrenage dans lequel elle s'est retrouvée depuis le plus jeune âge ;
Ces éléments, pris isolément et dans leur ensemble, attestent de la méconnaissance des normes visées au moyen.*

Le moyen est fondé.”

In het vierde middel voert verzoekster aan dat het recht op haar privé- en gezinsleven is geschonden en dat verweerder niet is overgegaan tot een minutieus onderzoek dat zich opdringt in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest of het voorzichtigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoekster onderstreept daarbij de verplichting voor verweerder die uit artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voortvloeit.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van duurzaam verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een evenredigheid moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Dit is in casu ook het geval.

Verzoekster meent dat verweerder te gemakkelijk van een sociaal netwerk in Nigeria spreekt op basis van haar verklaringen over haar familieleden in Nigeria zonder zich hierover verder te informeren of die familieleden werkelijk de mogelijkheid hebben haar op te vangen. De Raad stelt evenwel vast dat uit de onbetwiste motieven blijkt dat verzoekster met haar moeder samenwerkte in georganiseerde prostitutie van minderjarige meisjes en dat een groot aantal onbepaalde sommen geld afkomstig uit die exploitatie via “black western union” naar Nigeria werden versluisd. Dit motief is niet betwist door verzoekster zodat de Raad bezwaarlijk kan aannemen dat het netwerk van verzoekster in Nigeria niet in staat zou zijn verzoekster op te vangen. Bijgevolg kan ook niet aangenomen worden dat verzoekster afhankelijk zou zijn van steun van broers die legaal in Italië verblijven. Een beschermingswaardig gezinsleven met die broers blijkt hoe dan ook niet.

Verzoekster komt vervolgens terug op haar relatie met de heer I. en het feit dat ze niet in de mogelijkheid zou geweest zijn om haar actuele relatie met hem te onderbouwen. Supra is reeds gesteld dat verzoekster wel de mogelijkheid heeft gehad op nuttige wijze voor haar belangen op te komen en

dat verweerder op de hoogte was van deze relatie en hier ook op redelijke wijze en correct over heeft gemotiveerd. Verzoekster betwist immers niet dat ze niet samenwoont met de heer I, daar ze beiden recent zijn veroordeeld voor gelijkaardige feiten, dat ze niet getrouwd is, de heer I. illegaal is, dat ze vooraleer ze in de gevangenis belandde ook niet met de heer I. samenwoonde en dat ze zelfs geen telefoonnummer heeft van hem. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsbesluit.

Tot slot stelt verzoekster nog dat verweerder zich niet geïnformeerd heeft over het feit waarom zij is overgegaan tot dergelijke daden. Ze voert aan dat zij zelf als jong meisje werd misbruikt in de prostitutie en de enige manier om eruit te geraken was om zelf "op te klimmen op de ladder". Uit het gehoorverslag blijkt in geen geval dat verzoekster hier allusie op heeft gemaakt, zodat de Raad niet inziet hoe verweerder dit gegeven in zijn beoordeling had moeten of kunnen betrekken, gegeven dat verzoekster overigens op geen enkele wijze staft.

De Raad neemt niet aan dat geen minutieus onderzoek naar een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is gebeurd, een redelijke proportionaliteitstoets blijkt wel degelijk. Bijgevolg blijkt ook geen schending van artikel 7 van het Handvest dat conform artikel 52, 3 van het Handvest een gelijkaardige draagwijdte heeft. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel of de motiveringsplicht aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES